

Öğretmen Neden Çıldırdı?

MAVİSEL YENER

ÖĞRETMEN NEDEN ÇILDIRDI?

© 2009, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Mavisel Yener

RESİMLEYEN: Meltem Ergül Uçak

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Nisan 2009

Dokuzuncu Baskı: Haziran 2017 (3000 adet)

(İlk sekiz baskı toplam 17.000 adet)

(İlk beş baskı Uçanbalık Yayınları tarafından gerçekleştirilmiştir)

ISBN: 978-9944-69-993-8

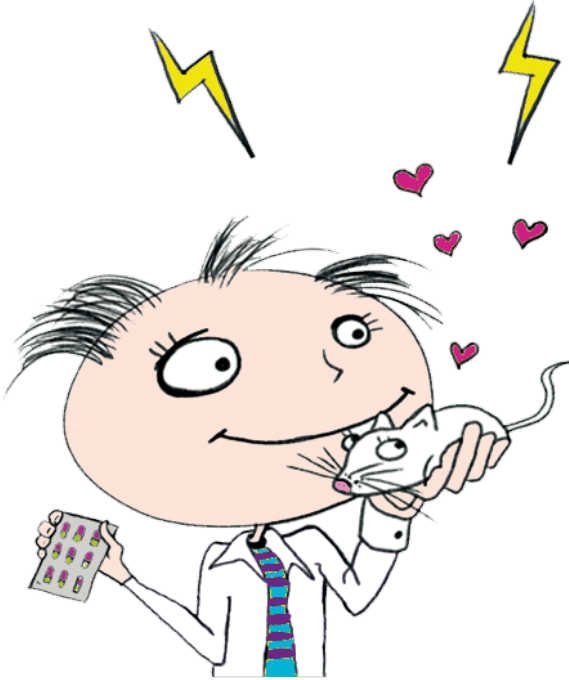
Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

Öğretmen Neden Çıldırıldı?

MAVİSEL YENER

 tudem

Mavisel Yener

1984'te Ege Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesinden mezun oldu. Edebiyatın farklı türlerinde yüze yakın kitabı var. Hayatını çocuk ve gençlik edebiyatına adanarak nitelikli eserler kazandırmayı hedefledi. Öykü, masal ve şiirleri ilköğretim ders kitaplarında yer aldı. Eserleri, T.C. Kültür Bakanlığı

TEDA projesi kapsamında başka dillere de çevrildi, yapıtları dünya çocuklarıyla buluştu. Aldığı ödüllerden bazıları: Tömer Anadili Masal Yarışması Ödülü (1999), Tömer Anadili 2000'e Öyküler Yarışması Ödülü (2000), Bu Yayınevi Çocuk Mizah Öyküleri Ödülü (2001), Samim Kocagöz Öykü Birincilik Ödülü (2002), Ömer Seyfettin Öykü Birincilik Ödülü (2002), Bu Yayınevi Çocuk Romanı Birincilik Ödülü (2002), Tudem Yayınevi Çocuk Romanı Birincilik Ödülü (2003), Çocuk Edebiyatçıları Birliği Yılın Çocuk Şiiri Kitabı Ödülü (2004), İşçi Öyküleri Ödülü (2005), 2013'te Kosova'da Yılın Çocuk Yazarı Ödülü. Yazar, Hans Christian Andersen Ödülü'ne Türkiye'nin 2018 yılı adayı olarak gösterildi.

www.maviselyener.com

Tudem Yayın Grubundan çıkan kitapları:

Mavisel Yener ile Şiir Atölyesi (şiir), **Şiir Saldım Gökyüzüne** (şiir), **Kayıp Kitaplıktaki İskelet 1** (roman - Aytül Akal ile), **Kayıp Kitaplıktaki İskelet 2-Yaşayan Ölüler** (roman - Aytül Akal ile), **Kayıp Kitaplıktaki İskelet 3-Fare Sarayı** (roman - Aytül Akal ile), **Haylaz Pati'nin Serüvenleri 1, 2, 3, 4, 5** (öykü), **Öğretmen Neden Çıldırdı?** (öykü), **Hayaletten Mektuplar** (öykü), **Mavi Zamanlar** (roman)

iÇİNDEKİLER

AÇ MISIN, TOK MUSUN?	7
COCO	13
DÜNYA NE GÜNÜ?	20
SEVİNÇ'LE SEVİNÇLİ SABAHLAR	25
ŞAPŞAL TOST	35
TELEFON KILLANMA REHBERİ	40
TUHAF BALO	47
ÖĞRETMEN NEDEN ÇILDIRDI?	52
BEHÇET AMCA NEDEN KENDİNİ EVE KAPATTI?	60
iĖNEYİ KUYUYA, ÇUVALDIZI YALDIZA	67

AÇ MISIN, TOK MUSUN?

Sürücü bir yandan arabayı kullanırken bir yandan da bana çevreyi tanıtmaya çalışıyordu. Karadeniz'in yeşilinde süzülen arabamız, kıvrıla kıvrıla giden yolları geçip bir tepeyi tırmandıktan sonra okulun önünde durdu. Yolumuzu gözleyen öğrencilerin ışıltılı yüzleri bahar coşkusu doldurdu içime. Arabadan iner inmez dağ havasını ve onların gülücüklerini çektim içime. Okulun merdivenlerini çıkarken sarmaş dolaş olmuştuk bile... Müdür Bey'in çay ikramının ardından güzel bir söyleşi gerçekleştirdik çocuklarla. Kitaplardan, Türkçe'den,

yaşamdan, değişimden söz ettik çokça... Bana, topladıkları dağ çiçeklerini ve yaptıkları resimleri armağan ettiler.

Artık imza zamanı gelmişti. Elllerinde kitaplarıyla sıraya girdiler. En öndeki uzun sarı saçlı, dokuz yaşlarındaki camgöbeği gözlü kızın yanakları pençe pençeydi; heyecandan yüzü terlemiş, soludukça boyun damarları şişiyordu. ‘Ne de olsa ilk kez yazarla karşılaşıyorlar, heyecanlanmazlar mı...’ diye düşündüm. Onların coşkusu beni de alıp götürmüştü mutluluk ülkesine... İzmir’den kalkıp taa oralara gitmiştim, verilen onca emek boşuna değildi. Hastasını tedavi eden bir doktorun, çocuğunu dünyaya getiren bir annenin, mezuniyet törenindeki bir öğrencinin sevincinin karışımına benzer bir sevinçti içimdeki. Yaşama sanatı, mutluluğu böylesine hissedebilmekti belki de...

Birkaç dakika sonra nereden geldiğini anlayamadığım bir sesin, “Çocuklaaarrr... Bankacı Hamdi burdaaaaa...” diye bağırmasıyla beraber öğrenciler çil yavrusu gibi bir anda dağılıverdi... Masanın başında, elimde kalemim, öylece kalakalmıştım. Masadaki dağ çiçeği demetini yere düşürdüğünü bile fark etmeden yel gibi uzaklaşan oğlanın arkasından seslenecektim,

tuttum kendimi. Tam o sırada öğretmenle göz göze geldik, gülümsedi ve sordu, “Nereye gitti çocuklar?”

“Bilmem...” dedim. “Bir anda ‘Bankacı Hamdi burdaa...’ diye bağırdı biri, hepsi birden bahçe kapısına koştu, anlayamadım ki...”

Neler olup bittiğinin biraz geç farkına varmış olan öğretmen, öğrencilerin koştuğu yana hızla yürürken sesi fabrika sireni gibi yüksek ve tizdi: “Neeee? Gerçekten mi gelmiiiiş? Bana da gösterin Hamdi Bey’i* çocuklar. Nerde, nerde?”

Camgöbeği gözlü kız koşarak geri döndü, uçsuz bucaksız gözlerini bana dikti: “Hamdi Bey, ‘Kitaplarınızı imzalattın’ diyor, herkes burada olur şimdi,” dedi.

“Kimdir bu Hamdi Bey?” diye sordum kıza.

Bu konu hakkında en ufak bir bilgim olmadığını anlayınca bana şaşkınlıkla baktı, başını iki yana hafifçe sallayıp, “Demek bilmiyorsunuz, üstelik bir de yazar olmuştunuz! Tanımıyor musunuz Bankacı Hamdi’yi?” dedi ve uzaklaştı.

* Bir dönem çok izlenen bir yarışmadaki gizemli, kendini göstermeyen ve sadece sesini duyduğumuz bir karakter.

Demek önemli biriydi bu Hamdi. Bunca tanındığına, çocuklar da kararlılıkla yanına koştuğuna göre... Saygı ve sevgi duyulması, ilgi gösterilmesi gereken biriydi besbelli. Belki de çok ünlü bir sporcuydu. Futbolcu, basketbolcu falan olsa niye “bankacı” desinlerdi? Merak katsayım yükselirken bin türlü saçma olasılık dolanıyordu kafamda... Küskün bir çocuk gibi suratımı asmış iç geçirirken, biri masama mis gibi kokan bir çay koydu.

“Sizin için demledim.”

“Gerçekten bana mı, yoksa Hamdi Bey’emi?”

“Anlamadım...”

“Hiiiiççç...”

Otuz yaşlarındaki akça pakça çaycı kadın bir süre boş boş baktı, sonra utana sıkıla sordu:

“Siz yalnızca çocuklar için mi yazıyorsunuz?”

Sorusu bir anda sinirime dokundu, kendimi tutamadım:

“Benim ne yazdığımdan daha önemli bir konu var... Bankacı Hamdi kim?” diye sordum.

Duyduğuna inanamamış gibi baktı ilk anda, ama çabuk toparlandı. O anlatmasaydı, Vırç TV’de yayınlanan, Türkiye’nin en kolay para kazandıran yarışması ‘Aç mısın, Tok

musun?’dan haberim olmayacaktı. Yirmi yarışmacıdan biri, sadece kutu açtırarak çuval dolusu para kazanıyormuş meğer. Yarışmacı, içinde en küçükten en büyüğe farklı miktarlarda ödüller bulunan yirmi kutu ile karşı karşıya kalıyormuş. Amaç, kendi kutusunda ne kadar para olduğunu tahmin edip banka ile pazarlık ederek kazanacağı ödülü en yüksek seviyeye çıkarmakmış. Bankayı temsil eden “Bankacı Hamdi” izleyicilere asla gösterilmeyen, programa yalnızca sesi ile katılan karizmatik bir kişilikmiş... Yarışmayı izleyen herkes onun neye benzediğini merak ediyormuş.

Çaycı kadının bir solukta bunları anlatmasından etkilenmiştim. Beni bilgilendirdiği için ona ne kadar teşekkür etsem azdı. ‘Bir kitap imzalayıp armağan etsem mi?’ diye aklımdan geçirirken çocuklar koşarak yanıma geldiler, yeniden sıra oldular. Bankacı Hamdi hakkında yorumlar yapıyorlardı. Kimisi onun gerçek Hamdi olmadığını iddia ediyordu. Benim de aklıma takılmıştı; sahi bu bankacı Hamdi niye benim gittiğim okula gelmişti, bu nasıl bir rastlantıydı? Ya başımın belası olur da, her gittiğim imzaya çaktırmadan gelip hayranlarımı çevresine toplar, korsan söyleşiye niyetlenirse;

ne yapardım? Yazar değil de bankacı Hamdi olsam daha mı çok işe yarardım?

Çocuklar bilgisizliğimi anlamasın diye hiç yorum yapmadım, Bankacı Hamdi bizi bir yerlerden izliyorsa gıcık olsun diye kitaplara uzun uzun yazılar yazarak imzaladım.

Vedalaşıp okuldan ayrılmanın zamanı da gelmişti artık. Belediye tarafından beni okula getirmekle görevlendirilmiş iri yarı sürücü korna çalarak “hoşça kalın” derken, ben de öğrencilere el sallıyordum.

Birbirine benzeyen evleri seyrederek tepeyi inmeye başlamıştık ki, sürücünün telefonu çaldı; açtı ve yanıtladı: “Alo buyurun, ben Hamdi!”

Bir anda sırtımda ter köpürdü, mideme sancı girdi... Karizmamı yerle bir eden Hamdi oydu demek! Yolculuğun bundan sonraki kısmı, ya derin bir sessizlik içinde geçecekti ya da...

